

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **B. A.**, ev. č. X
st. přísl. X
t. č. pobytem X

zast. JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne ze dne 5. 2. 2024, č. j. OAM-33/ZA-ZA11-ZA01-2024,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce zejména uvedl, že z zemi původu se obává pronásledování ze strany dotěrných věřitelů. V zemi původu rovněž panuje špatná ekonomická situace. Jeho věřitelé pak spolupracují s tamní policií, která v jeho věci nevystupuje nestranně, a tudíž se žalobce nemůže dovolávat ochrany u policejního orgánu. Žalovaný se pak v této souvislosti nezabýval případnou existencí orgánu vnitřní kontroly dohlížející na zákonnost postupů policistů. Ani se nezabývá případnou existencí úřadu ombudsmana dohlížejícího na zachování práv žalobce, pokud by se obrátil na policejní orgán se svými obavami. Žalobce čelil výhrůžkám již v době svého pobytu v zemi původu a nyní i po přesídlení do zahraničí. Nedomnívá se proto, že by se situace s jeho návratem uklidnila.
3. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný vycházel ze zprávy, jejímž autorem je žalovaný. Sekundárně pak žalobce argumentoval špatnou ekonomickou situací a nemožností zajistit si obživu. Proto by na něj měly dopadat důvody pro udělení humanitárního azylu. Tomu se žalovaný nevěnuje a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť žaloba neprokazuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Žalobce svou žádost odůvodnil úplně stejně jako v případě první žádosti, tj. snaha vydělat si peníze za účelem splacení částky, kterou žalobce dluží za pozemek jeho bývalému majiteli. Z návratu do země původu neměl žádné obavy, stejně tak neměl strach z bývalého majitele pozemku. Skutečnosti uvedené v žalobě, tak ani neodpovídají azylovému příběhu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.
6. V souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak

skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]” S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.

7. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
8. Soud se tedy zabýval posouzením žalobcem tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nesplnění podmínek pro zastavení řízení v případě další opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
9. Dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí *opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.*
10. Podle § 10 a) odst. 1 písm. e) zákona o azylu, *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11 a odst. 1.*
11. Dle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
12. Dle ustanovení § 11a odst. 2 zákona o azylu *není-li opakovaná žádost nepřípustná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup.*
13. Dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení *zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.*
14. Cizinec má tedy možnost žádat o mezinárodní ochranu opakovaně, jeho žádost však bude nepřípustná a řízení o ní zastaveno ve smyslu ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s ustanovením § 25 písm. i) zákona o azylu, pokud neuvede nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, které nemohl uplatnit v předchozí žádosti, nebo pokud se situace v jeho zemi původu nezměnila takovým způsobem, že by to mohlo

opodstatněnost nové žádosti zakládat. Zákon o azylu pro první opakovanou žádost výslovně počítá také se skutečnostmi nebo zjištěními, které se objevily, tedy nejen s těmi, které cizinec uvedl.

15. K důvodnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, která byla předmětem napadeného rozhodnutí, uvádí soud následující.
16. Z dikce citovaného ustanovení § 11 a zákona o azylu lze dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat, a to nutnost uvést nové skutečnosti nebo zjištění a podmínka, aby se přitom jednalo o takové skutečnosti nebo zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Za nové skutečnosti nebo zjištění je poté nutno považovat nikoliv jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, nýbrž pouze takové, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo smysl, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady. V případě druhé z uvedených podmínek soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno důkazní a břemeno tvrzení. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 - 86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* Nejvyšší správní soud tedy dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
17. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany tedy nelze pojímat jako prostředek k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího správního řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, mezi které lze mj. řadit také změnu situace v zemi původu žadatele. Závěrem lze tedy poznamenat, že ustanovení § 11 a zákona o azylu představuje jakýsi filtr, jehož prostřednictvím lze propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a to princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.
18. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nutno důsledně dbát na splnění obou výše stanovených podmínek, které mají jak garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k odlišnému rozhodnutí správního orgánu, tak

zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.

19. K problematice opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany se pak Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. [9 Azs 5/2009 – 65](#). Svůj závěr formuloval do právní věty: „*Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*“ V rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. [3 Azs 6/2011 – 96](#), rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že: „*Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s [§ 10a písm. e\) zákona č. 325/1999 Sb.](#), o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle [§ 25 písm. i\) zákona o azylu](#) zastaví.*“
20. Z citované judikatury tedy vyplývá, že správní orgán při posouzení opakované žádosti zjišťuje, zda se objevily nové závažné skutečnosti, ať již na straně samotného žadatele nebo v zemi jeho původu, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které současně svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v [§ 12 zákona o azylu](#) nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a tohoto zákona. Aby tyto skutečnosti byly pro danou věc relevantní, musely by mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele.
21. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR podruhé. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 13. 12. 2023. Žalovaný vydal dne 19. 12. 2023 pod č.j. OAM-1699/ZA-ZA11-ZA01-2023 rozhodnutí, jímž byla žádost žalobce podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Podle názoru zdejšího soudu žalobce uváděl shodné důvody, pro které žádost o mezinárodní ochranu podal již v minulosti, přičemž nebylo zjištěno, že by se situace v domovské zemi od doby rozhodnutí o jeho první žádosti zásadním způsobem změnila. Primárním důvodem byla skutečnost, že žalobce má dluh v Uzbekistánu a na tento dluh by chtěl vydělat v ČR. Žalobce tedy uváděl obdobné důvody, jako v rámci předcházející žádosti. Žalobce pak měl v průběhu správního řízení možnost uvést vše, co považuje za relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany.

22. Při posouzení věci vycházel žalovaný z Informace MZV ČR č.j. 131903-6/2024-MZV/LPTP ze dne 10. 1. 2024 Uzbekistán: Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Dle názoru soudu mohl žalovaný vycházet i z rozhodnutí žalovaného ve věci posouzení první žádosti žalobce a tam citovaných zpráv o zemi původu, jak žalovaný uvedl, neboť toto rozhodnutí bylo vydáno dne 19. 12. 2023 a žalobou napadené rozhodnutí pak již 5. 2. 2024, tj. rozhodnutí byla vydána relativně krátce po sobě. Dle závěru žalovaného v Uzbekistánu od doby posouzení předchozí žádosti k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost dle § 11 a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nedošlo. Žalobce byl rovněž se shora uvedenými podklady seznámen, přičemž se k nim nevyjádřil a nenavrhoval ani jejich doplnění.
23. Soud k věci dále uvádí, že žalobce měl v průběhu předchozího správního řízení možnost uvést vše, co považuje za relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Byl s ním veden pohovor a byl poučen o povinnosti uvést pravdivě a úplně všechny skutečnosti nezbytné pro úplné zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalobce však neuváděl skutečnost, že by věřitel proti němu postupoval násilně či by spolupracoval s policií. Tato tvrzení se poprvé objevují až v žalobě. Soud k věci uvádí, že tyto skutečnosti tvrzené v žalobě byly žalobci objektivně známy již v řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a měl tak možnost i povinnost je uvést za účelem jejího posouzení již tehdy. Je tedy jeho zaviněním, pokud nebyla tato skutečnost předmětem posouzení v rámci předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany.
24. Soud pro úplnost odkazuje na nedávné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2024, č.j. 7 Azs 84/2024-22, týkající se Uzbekistánu. Nejvyšší správní soud v něm mj. uvedl, že „[14] V projednávané věci městský soud správně dovodil, že hrozba pronásledování či vážné újmy ze strany soukromých osob může být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany pouze pokud by bylo v řízení zjištěno, že státní orgány v zemi původu nejsou schopny nebo ochotny stěžovateli zajistit ochranu ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu z 18. 12. 2003 č. j. 4 Azs 38/2003-36, z 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41 nebo z 31. 10. 2008 č. j. 5 Azs 50/2008-62). V řízení nebylo zjištěno, že by státní orgány v zemi původu obecně nebyly schopny či ochotny zajistit ochranu před pronásledováním věřiteli (soukromými osobami). Obavy stěžovatele představují aktivity soukromých osob, jejichž motivace je rovněž soukromého charakteru (nesplacená půjčka), přičemž sám stěžovatel tyto útoky nijak neřešil, natož, aby se obrátil na státní orgány v zemi původu. Pokud jde o posouzení dostupnosti ochrany v takových případech ze strany uzbeckých státních orgánů, podle rozsudku z 3. 10. 2018, č. j. 6 Azs 291/2018-25, *„jakkoliv je Uzbekistán obecně hodnocen jako nesvobodná země s výraznými nedostatky v oblasti politických práv a občanských svobod, po nástupu prezidenta Mirzijojeva k moci v září roku 2016 došlo v zemi k jistému uvolnění, a to i ve vztahu ke kritikům režimu a osobám podezřelým z extremismu. Uzbecké zákony poskytují svobodu vnitřního pohybu, zahraničního cestování, emigrace a repatriace, omezenou pouze požadavkem tzv. výjezdních víz pro vycestování mimo území Společenství nezávislých států“*. Na tento rozsudek navázala řada usnesení kasačního soudu (např. usnesení z 1. 9. 2020, č. j. 4 Azs 82/2020-50, nebo z 26. 11. 2020, č. j. 1 Azs 182/2020-29). [15] Zdejší soud na to dodává, že již dříve v rozsudku z 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, konstatoval, že: *„[o]becné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi*

původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, (...) nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co (...) na území České republiky pobýval nelegálně a brožilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.“ [16] Závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že „poskytnutí azylu“ je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky, který nelze zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změnách některých zákonů (rozsudek Nejvyššího správního soudu z 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Snaha o legalizaci pobytu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu z 30. 6. 2004, 7 Azs 84/2024 – 24, č. j. 7 Azs 138/2004-44, z 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, z 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, nebo z 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81), stejně jako ekonomické důvody (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu z 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, z 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, nebo z 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65) nemohou být podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

25. Soud dále odkazuje i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2024, č. j. 1 Azs 186/2024-29 v němž je mj. uvedeno: “Přijatelnost kasační stížnosti nezakládá ani námitka týkající se nesprávného posouzení zkorumpovanosti státních orgánů v Uzbekistánu, systémových nedostatků (absence orgánu pro prošetřování protiprávních činů bezpečnostních složek) a pouze teoretické možnosti domoci se ochrany. Nejvyšší správní soud již v minulosti uvedl, že ze zpráv o Uzbekistánu nesporně plyne, že lidskoprávní situace v tomto státě nedosahuje standardu západních zemí, nicméně v této oblasti nedávno došlo k některým pozitivním změnám. Obecný poukaz na stav právního státu v této zemi nestačí k tomu, aby šlo dovodit, že sám žadatel byl perzekuován, resp. že splnil podmínky pro udělení mezinárodní ochrany (rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2023, č. j. 2 Azs 20/2022 - 30, usnesení NSS ze dne 25. 1. 2023, č. j. 6 Azs 32/2022 - 33, či ze dne 19. 1. 2022, č. j. 6 Azs 101/2021 - 37). K možnosti nalézt vnitrostátní ochranu před soukromými osobami přímo v Uzbekistánu se Nejvyšší správní soud již opakovaně vyslovoval (usnesení NSS ze dne 30. 5. 2024, č. j. 2 Azs 46/2024 - 27, či ze dne 25. 6. 2024, č. j. 6 Azs 156/2024 - 25)
26. Soud dospěl k závěru, že žalovaný při posuzování žádostí vycházel z dostatečně aktuálních, důvěryhodných, objektivních a přesných (adresných) informací o zemi původu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu z 4. 2. 2009 č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS, nebo 7 Azs 84/2024 z 25. 4. 2019 č. j. 5 Azs 207/2017-36).
27. Závěrem soud zdůrazňuje, že nikterak nezlehčuje situaci žalobce. Poskytnutí azylu, resp. doplňkové ochrany, je však zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky. Nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky, které jsou upraveny např. v zákoně č. [326/1999 Sb.](#), o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2020, č. j. [6 Azs 52/2020](#)–41).
28. Žalovaný tedy rozhodl správně, přičemž v žádném případě nelze jeho rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné či nesrozumitelné. V odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny důvody

výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, jakož i úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.

V. Závěr a náklady řízení

29. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Brně dne 31. března 2025

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce